

ESTUPEFACCIONS LINGÜÍSTIQUES

DESCLOT

De pedra es va quedar ahir Josep Piqué al Parlament quan José Montilla li va explicar la seva visió sobre la llengua pròpia del país. De pasta de moniato es devia quedar més d'un també. Per què negar-ho? Fins i tot aquest cronista va ennuegar-se amb el cafè. El dirigent local del Partit Popular va recriminar al candidat socialista la seva fe lingüística. Ciutadans manen i Piqué, que fins ara no ho havia fet gaire, ha d'agafar-se al clau roent de l'idioma per demostrar que el Partit Popular defensa el castellà més bé que el president d'Iznájar. Molt bé. Per què tanta dedicació, senyor Piqué? Si ja ho sap tothom... Montilla va replicar en la millor tradició de la Crida. Va constatar l'evidència. "Si visita vostè una llibreria -va dir més o menys-, veurà quin idioma té problemes en aquest país". José Montilla va definir el català com la llengua que singularitza el país i va afirmar que hi ha molts catalans que no la parlen i alguns -com ell mateix- que ho fan malament. Aquestes reflexions entendreixen fins i tot els cors més durs. Després va confessar que ell parla castellà amb la dona i català amb els fills. No com Piqué. Josep Piqué parla castellà, per exemple i sense cap escrúpol, amb Francisco Camps, president de la Generalitat valenciana i catalanoparlant, tot i que li piqui i li cogui. La llista de persones absolutament solvents en l'idioma propi del país amb els quals els dirigents populars parlen castellà esfereeix. No han de patir: ells són els que millor defensen el bilingüisme. És a dir, la trista realitat que tothom coneix el castellà i molts menys el català. I la dura inèrcia que representen els que es dirigeixen a qualsevol en l'idioma "*que nos une*" només constatar una mica de sordesa. Gran lliçó, la d'ahir, de patriotisme convencional.

Article publicat al diari AVUI el 25 de novembre de 2006